

Dumnezeu azi?

Meditații pentru săptămâna 12

1. **Duminică:** Iosua 1

- 1:9 Nu ți-am dat Eu oare porunca aceasta: 'Întărește-te și îmbărbătează-te'? Nu te înpăimânta și nu te îngrozi, căci Domnul Dumnezeuul tău este cu tine în tot ce vei face.
- Marele conducător Moise murise de curând și ucenicul său, Iosua, îi luase locul. Nesiguranța stăpâna inima lui și se uita cu îngrijorare la misiunea aproape imposibilă de a cucerii Canaanul. Dar porunca lui Dumnezeu este însoțită de promisiunea de a fi cu el în tot ce va face. Asemenea lui Iosua și noi avem ordinul de marș și luptă: „Mergeți în toată lumea și faceți ucenici din toate neamurile”. Când împlinim misiunea încredințată avem și promisiunea prezenței Sale, a resurselor necesare pentru a o împlini. Chiar dacă misiunea pare uneori imposibilă atunci când ne angajăm în ea împreună cu Dumnezeu nimeni și nimic nu ne poate împiedica.

2. **Luni:** Ps. 19

- 19:6 (NTR) Legea Domnului este desăvârșită; ea înviorează sufletul. Mărturia Domnului este adevărată; ea înțelepțește pe cel neștiutor.
- Într-o lume plină de informație Cuvântul lui Dumnezeu ne promite înțelepciune. Diferența dintre cunoaștere și înțelepciune este aplicația. Înțelepciunea ne învață când și cum să folosim informația pentru a trăi în conformitate cu standardul divin. Majoritatea umanității nu mai crede în absoluturi, pentru ei nu mai există adevăr, alb și negru ci doar o mare de nuanțe de gri. Însă regele David depune mărturie peste veacuri că mărturia Domnului este adevăr absolut și ne putem baza pe ea. Atunci când lăsăm lumina Cuvântului să ne lumineze calea nu ne vom împiedica ci dimpotrivă, vom avea lumină să dăm și celor din jur astfel încât să se poată apropia de Dumnezeu fără piedici în calea lor.

3. **Marti:** Matei 4:1-11

- 4:4 Este scris: „Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.”
- Dumnezeu l-a creat pe om din materia fizică a pământului, a suflat peste el din Duhul Său și omul a devenit astfel un suflet viu, o ființă completă (Gen. 2:7). Pentru a trăi și a înflori omul nu are nevoie doar de hrana fizică ci și de cea spirituală. Dacă sufletul nostru este nevolnic din cauza lipsei de hrană, întreaga noastră ființă suferă. Medicina modernă atribuie ca și cauză a bolilor între 40-60% rădăcini psihosomatice: influența psihicului asupra fizicului. Cheltuim resurse însemnate pentru a ne înfrumuseța trupul, oare câte resurse atribuim sufletului nostru? Dacă le punem în balanță care dintre cele două reies ca prioritate în viața noastră? Alegerile noastre de acum au consecințe veșnice: ceea ce strângem acum ca zestre pentru veșnicie vom folosi în viața veșnică. Dumnezeu ne învață să folosim exercițiul din piscina vieții acesteia pentru a ne pregăti pentru oceanul vieții veșnice. Numai că pentru majoritatea contează aproape exclusiv ceea ce vedem și atingem aici fără a ne aduna comori în banca veșniciei. Tu în ce investești?

4. **Miercuri:** 1 Cor 15

- 15:20 (NTR) Dar Cristos a fost înviat din morți, El fiind primul rod dintre cei care au adormit.
- 1 Corinteni 15 este marele capitol al învierii. Apostolul Pavel demonstrează într-un mod magnific importanța și adevărul învierii lui Cristos și semnificația acestui fapt pentru destinul fiecărui creștin: El a deschis ușa vieții veșnice pentru ca noi să-i putem călca pe urme. Viața creștinului nu se oprește la mormânt ci continuă într-un mod glorios dincolo de pragul morții. Isus Cristos stăpânește peste viață și peste moarte și cei ce-L urmează vor trăi împreună cu El pentru veșnicie. Frica morții nu trebuie să mai stăpânească peste sufletele noastre ci avem, prin credință, un viitor și o nădejde pe care Dumnezeu le asigură pentru cei ce sunt identificați cu Cristos în moarte și înviere. Am fost răstignit împreună cu Cristos și trăiesc, dar nu mai trăiesc eu ci Cristos (Gal. 2:20). Haidem să lăsăm lumina prezenței Sale să lumineze cuvintele și acțiunile vieților noastre.

5. **Joi:** Judecători 7

- 7:18 ...și când vom suna din trâmbiță eu și toți cei ce vor fi cu mine, să sunați și voi din trâmbiță de jur împrejurul taberei și să ziceți: 'Sabia Domnului și a lui Ghedeon!'
- Amintirea acestei bătălii este specială, din pricina alegerii pe care o cere Domnul Dumnezeuul lui Israel.

Ghedeon, judecătorul din fruntea poporului de atunci, se află din nou în fața unui atac teribil al madianiților, dușmanul și prădătorul de serviciu, care se înființa de fiecare dată la vremea recoltei, ca să răpească samavolnic ceea ce nu era al lor. Atacau ca de obicei supranumeric, încercând astfel să intimideze și să pună în mintea copiilor lui Israel sămânța fricii și a mentalității de înfrângere. De această dată însă, Domnul vrea să instituie un altfel de parcurs, în care puterea, încrederea și victoria, să fie de partea izraeliților, fără ca să și-o asume prin numărul de oșteni adunați din toate triburile, ci, să le arate tuturor suveranitatea și unicitatea Sa ca ocrotitor al poporului Său și totodată, autoritatea, supremația de necontestat față de atacatori. Cu doar trei sute de oșteni adevărați, Ghedeon pune în aplicare strategia câștigătoare a lui Dumnezeu. O ambuscadă de noapte cu atac surprinzător, zgomot mare și strigăte, induce haosul, groaza și înfrângerea totală a dușmanului. Nimeni din ceata învingătoare a lui Ghedeon nu-și asumă meritele victoriei, pentru că, este clar pentru toată lumea că singurul căruia i se datorează toate, este numai Domnul. Astăzi, sunt mulți conducători în lume, dar Ghedeoni, sau mai corect, oameni cu spiritul lui, foarte puțini. Lumea modernă și-a luat în mâini toate responsabilitățile și în plus, îl trimite pe Dumnezeu în derizoriu. Tu, cum gândești? Cum acționezi? În baza căror deziderate îți planifici viața? Este Domnul factorul determinant al deciziilor și motivațiilor tale? Dacă nu îl alegi pe El ca autoritatea supremă care ți se revelează cu sfat și călăuzire, nu prea ai mari șanse să reușești într-o lume a competiției neloiiale și a adversităților. Alege-L pe El, încrede-te și spune-i Lui toate nelămuririle tale, lasă-te condus de brațul și Cuvântul Său și astfel vei vedea cum este, rămâne și dovedește că singura cale de victorie asupra celor rele, este doar El.

6. **Vineri:** Matei 25

1. 25:32-34 Toate neamurile vor fi adunate înaintea Lui. El îi va despărți pe unii de alții cum desparte păstorul oile de capre; și va pune oile la dreapta, iar caprele la stânga Lui. Atunci, Împăratul va zice celor de la dreapta Lui: Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, de moșteniți Împărăția, care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii.
2. Alegoria pe care ne-o relatează evanghelistul Matei, este reprezentativă pentru ceea ce se numește judecata finală a lumii prezente. O judecată în care se rostesc cele mai fundamentale sentințe, irevocabile și eterne. Simt unda de supremă reverberație a acestui eveniment al evenimentelor, ca pe unda de șoc al unei explozii cataclismice sau a unui cutremur devastator... în ce categorie mă voi găsi? Cine mă va apăra? Ce aș putea face ca să fiu socotit achitat? Nu e de glumit... pentru cine crede că lumea noastră are un iremediabil final, că trebuie logic, să fie o evaluare finală și o răsplătire în conformitate cu cele scrise în Cartea Adevărului, a Sfințelor Scripturi, mai este nădejde... mai este vreme de ajustări și schimbări, de reșezare pe promisiunile de netăgăduit, de umblare întru cele bune și adevărate, de veghere în rugăciune, de trăire în pace și mai ales în iubire de toți oamenii, de compasiune și renunțare la plăceri pieritoare și multe altele... Tot ceea ce ne spune mereu și mereu acest mesaj, este că trebuie să luăm atitudine, să ne întoarcem de pe calea lumii și să căutăm sfințenia alături de cei care umblă pe calea faptelor credinței, care iubesc, așteaptă și grăbesc venirea Împărăției veșnice. Ce-i de făcut, deci? Un singur lucru; pocăință, rugăciune, trăire în Adevăr și umblare prin călăuzirea Duhului Sfânt. Da! Mai este har, ni se mai acordă timp, însă, viața pe care am primit-o ca dar, se cere trăită după regulile lăsate nouă în Sfintele Scripturi și după modelul arătat de Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Cred că e suficient și dacă cineva crede că se poate și altfel... îmi pare rău să spun că, se înșală...

7. **Sâmbătă:** Apocalipsa 19

1. 19:1 ...am auzit în cer ca un glas puternic de gloată multă, care zicea: Aleluia! Ale Domnului Dumnezeului nostru sunt mântuirea, slava, cinstea și puterea. Pentru că judecățile Lui sunt adevărate și drepte...
2. Să vezi și să auzi ceea ce i s-a dat Apostolului Ioan în Patmos, este dincolo de imaginație... cum o fi fost acea **gloată multă**, ce înseamnă mult la calibrarea eternității? Miliioane? Miliarde? Cum poate să sune vocea unei astfel de mulțimi? Ce poate fi altceva decât apocaliptic, copleșitor și totodată, înfricoșător. Să rostească laudele pentru Dumnezeu ca un slogan sau mai curând ca o cântare a unui cor uriaș... chiar dacă o astfel de arătare pare înfricoșătoare, tot ceea ce-mi pot dori, pentru mine și cei dragi ai mei, ar fi, să fim cu toții parte din acea gloată și împreună cu toți ceilalți, să rostesc cuvintele de laudă, să le cânt și să mă înfierez de adevărul lor. Cartea Revelației, Apocalipsa, cartea încheierii tuturor lucrurilor, ne lasă să întvedem, să pregustăm din copleșitoarea frumusețe a veșniciei. Ceea ce mă face însă să mă întreb și să te întreb, este: să ne

mulțumim doar cu atât? Sau, mai curând, năzuința noastră către veșnicie, pusă în noi încă înainte de a ne fi născut, oare nu cere mai mult? Oare nu este un imbold către a transforma în realitate această imagine apoteotică? Mie îmi este clar... vreau cu toată ființa mea să fiu parte a acelei gloate imense, să fiu parte și în veșnicie la mulțimea care trăiește lauda pentru veșnicie. Mă străduiesc cât pot, caut să văd această imagine ca pe o promisiune, măcar odată pe săptămână și să vorbesc despre ea cu toți cei care-și doresc același viitor. Cred că noi, comunitatea, gloata nu prea mare din biserica lui Hristos, Aletheia, suntem chemați să ne încurajăm, să ne îndemnăm unii pe alții să trăim pentru acest viitor glorios. Ceea ce ne lipsește, este o comunicare mai clară și mai nesățioasă, mai flămândă și mai setoasă, care să ne facă mai zeloși și mai doritori de marea gloată. Nu-i târziu și nici prea departe totuși, să ne entuziasmăm, să ne contaminăm de acest gând al veșniciei. Depinde de fiecare dintre noi, de iubirea cu care ne îndemnăm unii pe alții, de înțelegerea datoriei pe care o avem ca sfinți și copii ai Celui Preaînalt, să o predăm copiilor noștri, vecinilor, prietenilor și colegilor noștri, ca dincolo de noi, în marea gloată care cântă laudă Trinității să fie și ei. Doamne ajută neputinței noastre...